

munerne frit Skøn, for saa bliver Resultatet blot dette, at de gamle en skønne Dag i Virkeligheden ikke faar mere end Lovens faste Takster, og saa skal de faa Stykker, der kan opnaa at faa større Goder, være meget daarligt stillede.

Den højtærede Minister siger, at jeg paastaar, at Kommunerne intet vil give. Ja, det er denne Evne, Ministeren altid har til, naar det passer ham, at overdrive. Jeg har aldrig paastaet, at Kommunerne intet vil give. Tværtimod, jeg har netop i min Tale i Lørdags vist, hvor forskelligeartede Forholdene var, før vi fik Aldersrenteloven, idet der var Kommuner med meget høje Takster, saa høje, at der der var en Forskelshjælp paa 500 Kr. — alt-saa Takster, der var 500 Kr. højere end de, Loven tillod —, og jeg har netop sagt, at der var Kommuner, der vilde give, men der var andre, der ikke vilde give. Ministeren nævner som Begrundelse for, at Kommunerne nu en Gang ikke er saa smaalige, at det Beløb, som blev indsat i Loven, 1½ Mill. Kr., til Hjælp for de daarligst stillede Kommuner, blev der ikke Brug for. Men nu maa man vel erindre, at de Takster, som Ministeren foreslog, var udregnede efter meget grundig Uundersøgelse af den gamle Aldersrentelovs Takster eller de Takster, man havde faaet rundt omkring fra Kommunerne, og at der var saa stor Forskel paa disse Takster, der gik fra 1500 Kr. helt ned til nogle faa Hundrede Kroner, at Ministeren i sit Lovforslag maatte tage nogle Gennemsnitstakster. Og disse Gennemsnitstakster, der hvilede paa en nøje Uundersøgelse, fik Ministeren ikke gennemført her i Tinget, men nogle, som var endnu lavere. Men saa er det jo ogsaa givet, at der ikke er saa stort et Spring mellem de forholdsvis lave Takster og de Takster, som blev givet i de Kommuner, der var smaalige overfor de gamle. Hvis Ministeren havde faaet sit Lovforslag gennemført med de store Takster, saa vilde der være blevet langt mere Brug for de 1½ Mill. Kr., som der var Tale om. Man kan naturligvis bruge den Slags Argumenter, men man maa bruge dem paa rette Maade. Hvis man bruger dem forkert, saaledes som den højtærede Minister her gjorde det, kommer de ikke til at virke, som de skal.

Endvidere siger Ministeren: de gamle faar nu de og de Takster, og saa laver han sig et Skema, hvorefter de faar 1/3 efter § 6, 1ste Stykke, og 1/3 efter § 6, 2det Stykke. Men dette er for det første meget tvivlsomt, thi der staar ikke i Loven, at

Kommunerne skal give denne Trediedel efter § 6, 1ste Stykke, der staar oven i Købet i det Bilag, der medfølger Lovforslaget, at Statistisk Departement antager, at Kommunerne vil yde betydeligt mindre i fast Tilskud. Dertil kommer, at § 6, 2det Stykke, omhandler de allerdaarligst stillede, og overfor dem har Kommunerne Ret til at indsnævre Kredsen, og man kan ogsaa være overbevist om, at mangfoldige Kommuner selvfølgelig vil indsnævre Kredsen saaledes, at det kun bliver meget faa, der faar Tilskud efter denne Bestemmelse. Jeg skulde ogsaa tro, at den højtærede Minister i sit Inderste er glad ved, at Bestemmelsen er formet paa denne Maade, for det er paa dette Punkt, de virkelig store Besparelser vil komme; det skal nok vise sig, at man meget langt fra vil komme til at bruge det Beløb, man nu bruger.

Den højtærede Minister siger, at saa kan de paagældende besvære sig til Overøvrigheden og derefter til Ministeren. Nu vilde jeg tro, at enhver Minister vil være meget varsom med at gribe ind, naar der først er givet Kommunerne et vist Skøn. Ja, hvis der foregaar Uretfærdigheder, hvis det er saaledes, at en Kommune ikke giver dem alle den første Trediedel efter § 6, 1ste Stykke, saa maa Ministeren naturligvis gribe ind, men ellers vilde jeg ikke tro, at mange Ministre vil gøre det, naar det drejer sig om § 6, 2det Stykke. Og hvis det er saaledes, at Ministeren kan gribe ind, hvad i al Verden skal Kommunerne saa med det frie Skøn? Saa maa man da hellere lægge det hele over til Ministeren straks. Jeg tror, at en Kommune vilde være meget utilfreds med at faa sit frie Skøn underkendt paa den Maade. Nej, man kommer ikke bort fra, at de gamle ikke faar de Takster, som Ministeren her førte frem. Hvor var der ikke Ironi og Haan i Ministerens Stemme, da han sammenlignede sit Lovforslag med det, som nu ligger oppe i Landstinget, og som er vedtaget i dette høje Ting! Med hvilken Haan sagde han ikke: for saadanne nogle faa Kroners lavere Takster gør man saadan et Vrøvl! Men det er at gaa udenom Sagens Realitet, og Sagens Realitet er denne, at de gamle ikke faar de Takster, som Ministeren her nævnte — det gør de paa ingen Maade.

Den ærede Minister siger: Vi lever i andre Tider nu, og derfor er det ham i og for sig ligegyldigt, hvad der bliver sagt, han foreslaar det, som er nødvendigt ud fra de ændrede Tider. Det er naturligvis al Ære værd, og det kan vi i og for